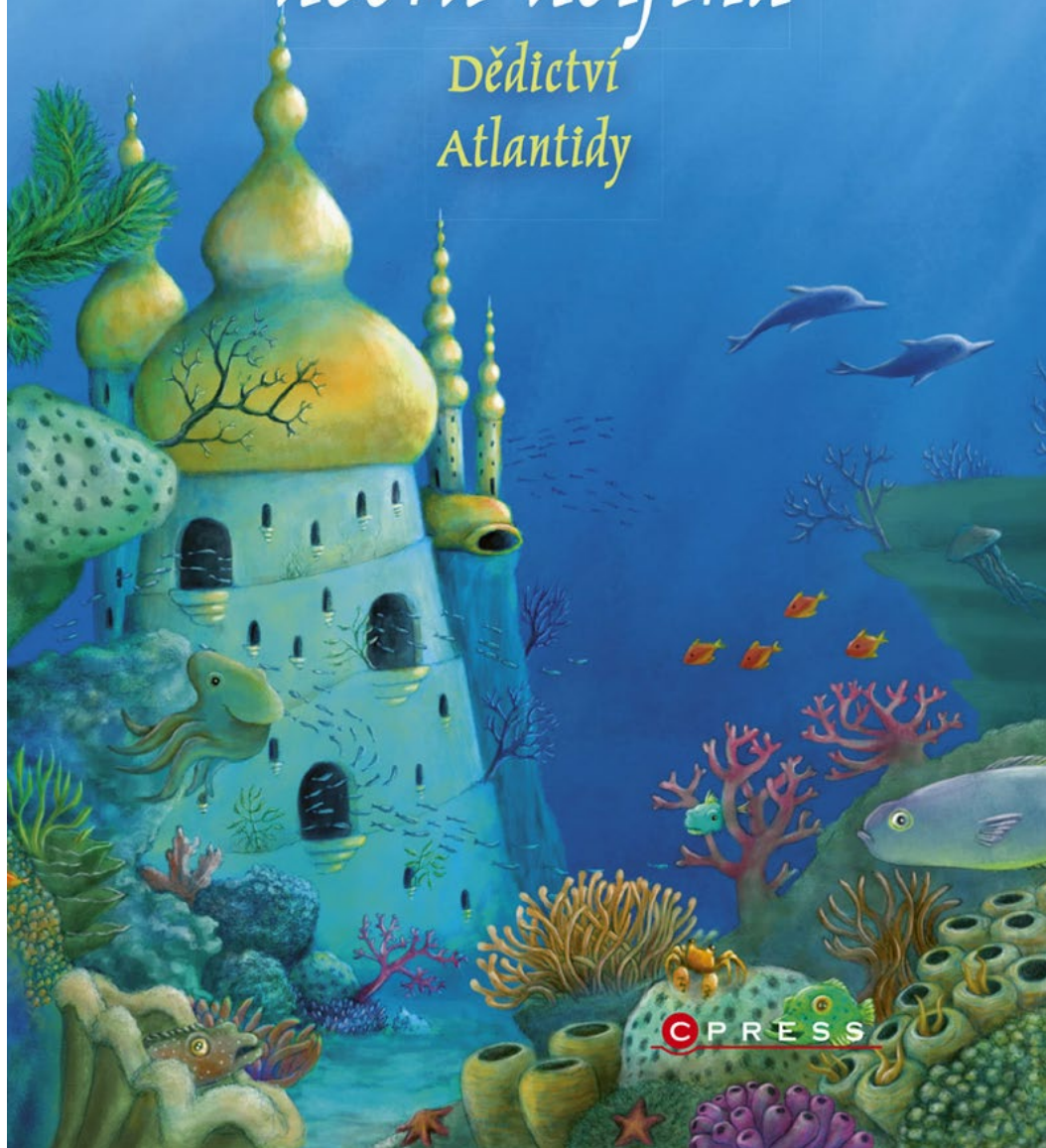

Marliese Aroldová

Sheila, dcera delfínů

Dědictví
Atlantidy

CPRESS

Sheila, dcera delfínů: Dědictví Atlantidy

Vyšlo také v tištěné verzi

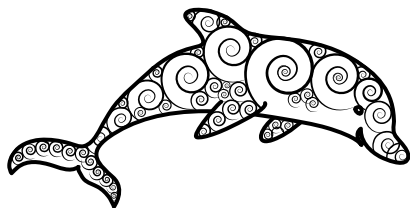
Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marliese Aroldová
Sheila, dcera delfínů: Dědictví Atlantidy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

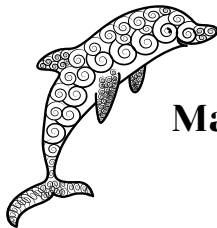
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

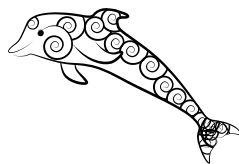
Sheila, dcera delfínů

Dědictví Atlantidy

Marliese Aroldová

Marliese Aroldová, narozená 1958 v Erlenbachu nad Mohanem, byla už jako dítě velkou milovnicí knih a brzy zjistila, že neexistuje nic krásnějšího, než psát příběhy. Po maturitě vystudovala knihovnictví a specializovala se na oblast dětské literatury. V roce 1983 vyšla její první kniha, po které následovaly mnohé další. Postupně se proslavila doma i ve světě jako autorka nápaditých příběhů plných fantazie. Její knihy byly přeloženy přibližně do dvaceti jazyků.

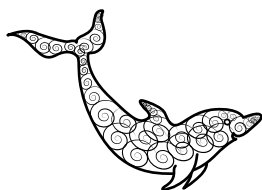

*O začátcích dobrodružství Sheily a Maria
se můžete dočíst v knihách*

**Sheila, dcera delfínů
Tajemství Atlantidy**

a

**Sheila, dcera delfínů
Návrat do Atlantidy**

Voda v jezírku vřela. Vlastně jsem měla zemřít, když jsem do ní při svém útěku spadla.

Však k mému velkému překvapení jsem přežila.

Byla to magie Talany, která mě ochránila. Padala jsem do vody hlouběji a hlouběji a přitom se točila kolem dokola. Mohla jsem dýchat. Mé srdce tlouklo. Vřící voda mi nijak neublížila. Roztáhla jsem svých osm nohou, které jsem předtím ve strachu přitáhla k tělu - dlouhé chlupaté pavoučí nohy.

V hloubce se třpytilo světlo. Byla jsem v moři?

Natáhla jsem nohy a světlo se zdálo být jasnější. Způsobila jsem to já? Zkusila jsem to ještě jednou. Moje nohy rostly a jas sílil.

Cítila jsem, jak ve mně vzrůstá pocit vítězství. Skutečně, ta čarovná síla byla ve mně!

Přede mnou se otevřel tunel. Tunel ze světla. Pomocí svých pavoučích nohou jsem se pohybovala vpřed a věděla, že na druhém konci na mě čeká nový svět.

Svět, který vytvořím svou magií.

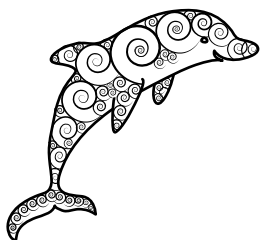
Já, pavoučí královna Zaida...

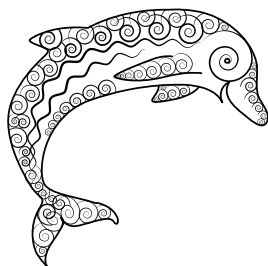
Obsah

Část první	13
<i>Kapitola 1.</i>	
Zmizelý amulet	15
<i>Kapitola 2.</i>	
Nebezpečný plán	25
<i>Kapitola 3.</i>	
Školní výlet	35
<i>Kapitola 4.</i>	
Noční moře	40
<i>Kapitola 5.</i>	
Spy bije na poplach	45
<i>Kapitola 6.</i>	
Zaida, královna Nočního moře	51
<i>Kapitola 7.</i>	
„Zjisti, co se tam venku děje!“	56
<i>Kapitola 8.</i>	
Temné plány	60
<i>Kapitola 9.</i>	
Opětovné shledání	68
<i>Kapitola 10.</i>	
Na cestě	83
Část druhá	91
<i>Kapitola 1.</i>	
Tmavý palác	93
<i>Kapitola 2.</i>	
Záhadný úkol	108
<i>Kapitola 3.</i>	
Útěk	122

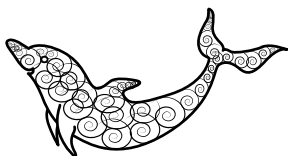
<i>Kapitola 4.</i>	
Podlý plán	144
<i>Kapitola 5.</i>	
Irdenův strach	155
<i>Kapitola 6.</i>	
Výhra	172
<i>Kapitola 7.</i>	
Nové stvoření	191
<i>Kapitola 8.</i>	
Bezradní	210
<i>Kapitola 9.</i>	
Únos Sheily	224
<i>Kapitola 10.</i>	
Fortunatovy experimenty	242
<i>Kapitola 11.</i>	
Osvobození	254
 Část třetí	 265
<i>Kapitola 1.</i>	
Osudové rozhodnutí	267
<i>Kapitola 2.</i>	
Lov začíná	283
<i>Kapitola 3.</i>	
Setkání s velrybou Wallacem	294
<i>Kapitola 4.</i>	
Zaida posílá ve snu vzkaz	312
<i>Kapitola 5.</i>	
Wallacův objev	323
<i>Kapitola 6.</i>	
Zaida útočí	336
<i>Kapitola 7.</i>	
Obří vlna	353

<i>Kapitola 8.</i>	
Smutné rozloučení	361
<i>Kapitola 9.</i>	
Konec černého mraku	371
<i>Kapitola 10.</i>	
Shledání v Casablance	383
Mořský slovníček	398

Část první

OBŘÍ VLNY

VE STŘEDOZEMNÍM MOŘI

Minulé úterý došlo ve Středozemním moři nedaleko od Sardinie k záhadné, k záhadné události, která málem stála život dva lidi. Dva rybáři, nezávisle na sobě vypověděli, že se na moři zcela nečekaně zvedly vysoké vlny. Jejich čluny se převrátily a oni sami byli smetení přes palubu. Naštěstí měli na sobě záchranné vesty. Díky tomu se mohli několik hodin udržet nad hladinou, než je zachránila loď, která plula náhodou kolem. Oba

muži byli z důvodu podchlazení dopraveni do nemocnice.

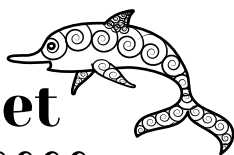
Nikdo si nedokáže vysvětlit, odkud se tak vysoké vlny vzaly. Podle slov rybářů bylo moře v onen den naprosto klidné a nedošlo ani k žádnému poryvu větru.

Vědci z oboru oceánografie potvrzují, že se i ve Středozemním moři mohou obří vlny tu a tam objevit. Jasně vysvětlení pro to ale nemají.

Kapitola 1.

Zmizelý amulet

Něco tu nehrálo.

Sheila to pocítila hned, jakmile otevřela domovní dveře. Do nosu ji uhodil zatuchlý pach schodiště. To ale nebylo ono.

Něco se zdálo jiné.

Ohlédla se. Její rodiče ještě nešli. Pravděpodobně se zapovídali u novinového stánku s paní majitelkou.

Sheila měla strach vejít do chodby.

Co by se tak mohlo stát ve zcela obvyklé sobotní odpoledne? Ve starém čtyřpatrovém nájemním domě se nacházelo patnáct bytů. Někdo musel být určitě doma. Pokud by na tmavém schodišti číhal nějaký únosce a chtěl ji odvléct s sebou, pak by se prostě pustila do hlasitého křiku.

Dodala si odvahy, vstoupila dovnitř a vyběhla po schodech nahoru. Bydlela se svojí rodinou ve čtvrtém patře a až tam to dělalo sedmdesát dva schodů. Nic pro netrénované. Sheila schody běhala několikrát za den nahoru a dolů, a měla tudíž dobrou kondičku. Tentokrát jí však mezi druhým a třetím patrem došel dech. Musela se zastavit. Ten zvláštní pocit úzkosti, který na ni dopadl, když vstoupila do domu, ještě zesílil.

Otočila se a pozorně naslouchala, jestli neuslyší něco neobvyklého. Nic. Všechno bylo jako vždycky.

Na domovních dveřích Reiderových ve třetím patře visela kartonová cedule s nápisem „Úklid“. Před dveřmi stál pár sešlapaných bot.

Když Sheila stoupala po posledních schodech, snažila se dýchat co nejklidněji. Automaticky našlapovala tiše a vyhýbala se místům, která vrzala.

Pak byla nahoře. Už jen pár metrů ji dělilo od dveří jejich bytu. Vytahovala z kapsy bundy svazek klíčů, když v tom si všimla, že dveře jsou pouze přivřené. Poté na zemi objevila několik odlomených třísek.

Poodstoupila krůček dozadu a vyděšeně hleděla na poškozené místo na rámu. Dveře byly otevřeny násilím!

Zloděj!

Sheila cítila, že se jí možná každým okamžikem podlomí nohy.

Opatrně začala couvat, pozpátku sešla schody dolů. Ve třetím patře vytáhla z kapsy mobil a třesoucími se prsty vyťukala číslo na tísňovou linku policie.

Zdálo se, že uběhla věčnost, než na schodišti uslyšela hlasy. Policie se objevila současně s jejími rodiči.

Dívka se naklonila přes zábradlí a zvědavě se podívala dolů. Ozvaly se spěšné kroky. Nahoru vyběhli dva policisté. Muž kolem padesátky a mladá žena s blondátým ohonem. Vypadala, jako by právě opustila policejní akademii. Sabrina a Gavino, Sheilini rodiče, běželi s vlajícími plášti za nimi.

To, co následovalo poté, si Sheila vybavovala jen matně.

Vzpomněla si, že policisté vstoupili opatrně do bytu, ale zloděje tam už nenašli. Všechno bylo vzhůru nohama. Někdo vytahal šuplíky a jejich obsah vysypal na zem. Ve všech pokojích vládl chaos.

Gavino, Sabrina a Sheila stáli jako opaření. Kupodivu to vypadalo, že nechybí žádné cenné předměty. Na první pohled tam vše zůstalo – vkladní knížky, Sabrininy šperky, a dokonce i nějaké bankovky.

„Měli jste štěstí,“ mínila policistka. „Zloději očividně nešlo o peníze. Podle všeho hledal něco určitého, ale nenašel to.“

„Nejspíš případ vandalismu,“ řekl starší policista.

„Jak to vypadá, nebude škoda tak velká.“

V Sheile ale rostlo hrozné podezření. I v jejím pokoji vše prohledali. Dvířka malé skříňky byla otevřená. V nejspodnější přihrádce Sheila uchovávala hrací skříňku spolu s amuletem, který pro ni znamenal opravdu hodně.

Vletěla do pokoje, klekla si před skříňkou na kolena a strčila dovnitř obě ruce. Začala prozkoumávat spodní levý roh. Místo bylo prázdné. Hrací skříňka i amulet zmizely. Sheile jakoby se rázem zbořil svět.

„Moje hrací skříňka je pryč,“ vzlykla. „A můj náhrdelník.“ Do očí jí stouply slzy. Bylo jí jasné, že zloděj přišel pouze kvůli těmto věcem. Nezajímaly ho peníze ani šperky, šlo mu o něco zcela jiného.

Poté, co policisté odešli, podívala se Sheila rozzlobeně na svou matku.

„Jak jsi mohla říct, že můj amulet neměl žádnou cenu?“ Její srdce bilo rozhořčením.

„Myslíš, že by nám policie uvěřila, kdybychom jim řekli pravdu?“ Sabrina Hermesová rozevřela náruč, aby si dceru přitáhla k sobě. Sheila však couvla zpátky a sevřela pevně rty.

Pravda, náhrdelník nebyl ze zlata a přívěšek nebyl diamantový. Jednalo se ale o zcela zvláštní kámen, který se nedá koupit v žádném obchodě. Čarovný kámen. S jeho pomocí se Sheila mohla proměnit v delfína a aktivovat STOSÍLU. S ní byla ve vodě stokrát rychlejší, mohla se potápět do stonásobné hloubky a...

Dívce bylo jasné, jak nevěrohodně by to znělo v uších policistů. Ale to, že Sabrina řekla, že Sheilin amulet je levný módní šperk a prakticky bezcenný, to ji rozlítilo. Sabrina hned dodala, že zmizelý náhrdelník má pro její dceru zvláštní význam, a že je to památka. Nicméně Sheila postřehla nenápadné pousmání na tvářích policistů a věděla, že kvůli „zvláštnímu významu“ určitě nezahájí pátrací akci.

Přišla o svůj amulet!

Už nikdy se nepromění v delfína!

Nejraději by sebou plácla do postele a celou noc probrečela.

Jak obrovská to pro ni byla ztráta, tomu nemohl nikdo kromě ní rozumět. Nanejvýš Mario! Úzkostí se jí sevřel žaludek. Teď už ho asi nikdy neuvidí!

Zoufale se podívala na matku, zatímco se jí slzy kutálely po tvářích.

„Ale ta hrací skříňka,“ řekla Sheila zbědovaným hlasem, „ta je taky pryč. A ta byla ze zlata, tedy rozhodně ne bezcenná.“

„To už jsi zapomněla, jakým způsobem se dostala do tvého vlastnictví?“ zeptal se Gavino.

„Ne, ale...“ Sheila se odmlčela.

„Myslím, že by to policisty velmi zajímalo,“ poznamenal její otec.

V Sheile se opět ozvalo její špatné svědomí. Už to bylo několik měsíců, co hrací skříňku ukradla v jednom starožitnictví – první a jediná krádež v jejím životě. Jako by ji tenkrát hrací skříňka volala. Jako by byla určena jen pro ni a pro nikoho jiného. Sheila ji jednoduše musela mít... A ten pocit si nenamlouvala!

Stejně jako amulet byla i hrací skříňka něco jedinečného a magického.

Bez nich by Sheila s Mariem nezažili jejich poslední dobrodružství. Bez hrací skříňky by byl vodní svět Talany stále ještě v nebezpečí...

Sheila si chvíli představovala, jak by policisté do protokolu zaznamenávali, že spolu s Mariem díky hrací skříňce cestovali do minulosti – do Atlantidy, oné říše, která zanikla už před mnoha staletími. Úředníci by si nejspíš strčili propisku za ucho, zakroutili by hlavou a poradili by Sheilině matce, aby se svou dcerou navštívila lékaře.

Nikdo by jí nevěřil. Ani pro Gavina a Sabrinu to nebylo jednoduché, i když Gavino znal část tajemství a sám strávil čtrnáct let jako zkamenělý delfín na dně moře.

Ta daleká cesta nyní přišla Sheile zcela neskutečná, skoro jako nějaký sen. Najednou si toužebně povzdechla.

„Vím, na co myslíš,“ řekla Sabrina. Přistoupila zezadu k dceři a položila jí ruku na rameno. Tentokrát jí Sheila nebránila. „Myslíš na Maria, na Talanu a na to, že bys chtěla být zase delfínem.“

„Máš pravdu,“ přikývla Sheila.

„Musíš myslet na svoji budoucnost.“ Sabrina si dívku přivinula blíže k sobě. Když se k ní sehnula, ucítila Sheila známou vůni šamponu, směs broskve a vanilky.

„Proč? Co myslíš budoucností?“ zeptala se dívka nechápavě.

„Čím chceš být. Jak chceš jednou žít. A především, *kde* chceš žít,“ odpověděla matka.

V Talaně, blesklo Sheile okamžitě hlavou. V báječném vodní světe delfínů, plném magie a tajemství. Vzpomněla si na duhovou bránu a filigránové stavby na dně moře, na *Chrám času* s velkou kamennou chobotnicí a trpytícím se jezírkem, na zlatě se blýskající ryby – a na Maria. Bylo jí těžko u srdce.

Ztraceno navždy. Všechno.

Už nikdy neuvidí Maria. A ani jeho matku Alissu, která byla tolik nemocná a našla v Talaně uzdravení. A ani Irdenu, tajemného a moudrého mága, který toho tolik věděl... Už nikdy.

„Talana,“ zašeptala Sheila a měla pocit, že už tu obrovskou touhu nedokáže déle unést. „Nejraději bych žila v Talaně...“

Sabrina se zhluboka nadechla. „Toho jsem se bála,“ pronesla a podívala se na Gavina.

„Co je na tom tak špatného?“ bránila se Sheila. „Ty nevíš, mami, jak je Talana krásná. Nemáš tušení, nikdy jsi ji neviděla. A taky nejsi...“ Odmlčela se.

Tulák moře, chtěla říct.

Tuláci moře byli potomci obyvatel Atlantidy. Měli schopnost žít jako delfíni i jako lidé.

Téměř před rokem, v den svých třináctých narozenin, Sheila zjistila, že je tulačkou moře. I její otec Gavino patřil k potomkům Atlantidy. To po něm zdělila jeho dcera schopnost proměňovat se v delfína. Sabrina proti tomu byla obyčejný člověk – a když se tenkrát zamilovala do Gavina, netušila, že je *jiný*.

Otec s dcerou milovali moře, vodu v jakékoli podobě. Oba uměli skvěle plavat. Sheila se zajímala o ryby i o vodní svět obecně. Od nejranějšího dětství cítila, že ji přitahují delfíni.

Tato inteligentní zvířata ji od samého začátku fascinovala a ona o nich chtěla vše vědět.

Oproti tomu pro Sabrinu moře znamenalo to, co pro ostatní lidi – nekonečné množství vody, ve kterém žijí pozoruhodní živočichové. Měla ráda moře, když bylo mělké a ona se v něm mohla koupat. Vysoké rozbourené vlny jí naháněly strach. O dovolené ráda

jezdila k moři, ale stejně tak i do hor. Většinou jí však na obojí chyběly peníze. Život v Hamburku byl drahý, zvláště teď, když se Sabrinou a Sheilou žil i Gavino. Byl to obyčejný rybář, který pocházel ze Sardinie. V Hamburku ještě stále nenašel žádnou práci a Sheila dobře věděla, že jeho nezaměstnanost je často příčinou hádek jejích rodičů.

„Sheilo,“ oslovila ji teď matka a její hlas zněl tak jemně, jako by mluvila k dítěti, které se chystá udělat nějakou hloupost. „Velmi dobře rozumím tomu, že toužíš po vodním světě. To, co jsi mi o něm vyprávěla, zní jako pohádka. Ale zamysli se přece! Chceš celý svůj život strávit jako delfín? Plavat, potápět se, jíst ryby?“ zavrtěla hlavou. „Vždy jsem si myslela, že stojíš o nějaké pěkné zaměstnání a jednou budeš chtít založit rodinu.“

Zaměstnání! Rodina! Její matka nerozuměla vůbec ničemu! Nedokázala si představit, jak moc se Sheilin život změnil od té doby, co věděla, že je tulačkou moře. Její všední den byl najednou bohatší, barevnější... ano, také nebezpečnější...

Proč Sabrina nechápala, že je pro ni Talana mnohem přitažlivější než Hamburk a že existují zajímavější věci, než čtyři či pět let studovat a pak nastoupit do zaměstnání, ve kterém člověk prosedí deset hodin denně v kanceláři?

Nyní se do hovoru vmísil Gavino.

„Sabrina má pravdu,“ řekl. Sheila nevěřila vlastním uším. „Bud’ ráda, že jsi mohla Talanu poznat. Tento

vodní svět ale není tvou budoucností. Jsi mladá, vlastně velmi mladá a jsem si jistý, že z tebe jednoho dne bude báječná vědkyně.“

Sheila neměla slov. Nikdy by si nepomyslela, že se její otec postaví na Sabrininu stranu. Věděl přece, o čem Sheila mluví! O fascinaci mořem, o neomezené svobodě, o nedotčené přírodě... Gavino se dokázal vcítit do toho, jaké to je být delfínem. Často se jí svěroval, jaké potěšení mu dělalo, když mohl jako delfín plavat oceánem. Přinejmenším do té doby, než se stala ta děsivá věc a on byl spolu s ostatními tuláky moře, kteří se vzepřeli sloužit Pánu hlubin, proměněn v kámen.

Sheile přejel mráz po těle, když si vzpomněla na Zaidona, Pána hlubin. Byl mrtvý, už od něj nehrozilo žádné nebezpečí. Jeho přívrženci však ještě žili v utajení všude po světě.

Byl to snad jeden ze Zaidonových lidí, který vnikl do jejich bytu a ukradl hrací skříňku i amulet?

Sheila si ještě dobře pamatovala na útok cizího delfína, když spolu s Mariem pluli mořem. Měl spadeno na hrací skříňku, ale tenkrát se mu nepodařilo ji Sheile vzít.

Dívce naskočila husí kůže.

Gavino jí položil ruku na rameno a podíval se na ni láskyplným pohledem. „Nebud' smutná, že tvá hrací skříňka i amulet zmizely,“ řekl. „Třeba to tak mělo být, aby ses mohla soustředit na to, co se děje tady a teď. To co říká tvá matka, je pravda. Není dobré žít ve snu.“

„Talana není žádný sen,“ bránila se Sheila. „A také jsem si jistá, že ten zloděj má určitý plán. Jinak by si nevzal mou hrací skříňku. Třeba se chce také vydat zpět časem a přivést Zaidona.“

Gavino vypadal vyděšeně. „Ale... ale to přece nejde! Zaidon je mrtvý.“

„Když se dostaneš v minulosti dostatečně daleko, pak žije,“ řekla Sheila. „A dám krk za to, že existují možnosti, jak jej dostat do přítomnosti. A pak...“ Větu nedokončila.

Gavino se rozpačitě podíval na Sabrinu. Ta ale zakroutila hlavou. „Ach, Sheilo,“ povzdechla si. „Máš prostě příliš bujnou fantazii. To je tvůj největší problém a tím si pořád všechno komplikuješ.“

Kapitola 2.

Nebezpečný plán

„Úkol splněn,“ řekl volající. „Mám obě dvě věci. Kde se můžeme setkat, abych dostal své peníze?“

Ricardo s mobilem přitisknutým pod bradou jen tak tak zabránil, aby jeho telefon nespádl. Volat a zároveň ťukat do počítače vyžadovalo jistou zručnost. Nebyl právě motoricky nejzdatnější. Rozhodl se soustředit na telefonát. To bylo v tomto okamžiku důležitější, než dosáhnout další úrovně v počítačové hře „*Hlubokomořští hrdinové*“.

„A ty tu hrací skříňku opravdu máš?“ ptal se nevěřícně. „Nejenom to.“ Volající se tiše zasmál. „Uvnitř byl i náhrdelník. Vypadá jaksí... důležitě. Myslím si, že bys mi ho měl zaplatit extra. Kdo ví, k čemu může být dobrý.“

Ricardo už skoro neposlouchal. Hlavní věc, že dostane hrací skříňku. Už jednou ji skoro získal, ale tenkrát se mu to nepodařilo. Tentokrát však bylo štěstí očividně na jeho straně.

„Doufám, že ses nenechal chytit.“

„Za koho mě máš? Jsem profesionál. Rodina byla pryč. Speedy je pro jistotu sledoval. Byli v ZOO a celou věčnost krmili slony. Za tu dobu bych mohl jejich byt proslídit třikrát.“

„A jsi si jistý, že to je ta pravá hrací skříňka?“ Když Ricardo kladl tuto otázku, připadalo mu, že slyší, jak mu v uších hučí krev.

„No, vypadá tak, jak jsi mi ji popsal. Dva skákající delfíni na víku. Mohla by být i zlatá. A když se otevře, rozezní se hezká melodie. Včera večer jsem si ji pustil třikrát za sebou a pak jsem byl z těch tónů tak omámený, jako bych vypil láhev vína.“ Volající se opět zasmál.

Magické, pomyslel si Ricardo. Tato hrací skříňka měla neobyčejné schopnosti. Proto potřeboval právě ji. S žádnou jinou by nemohl splnit úkol, kterým byl pověřen.

„Abych nezapomněl, uvnitř víka je ještě něco vyryté,“ dodal muž. „Nějaká říkanka.

*Srdce času ve mně opatrujte,
co s ním, dobře rozvažujte!
Do budoucna či minula ho nasměřujte,
je to jen na vás, správně rozhodujte!*

To zní celkem podivně, nezdá se ti?“

„Hmmm,“ Ricardo jen zabručel, zatímco se mu rozrušením zpotily dlaně. Jeho úkol. Zaidon byl mrtvý, ale on od něj dostal přesné pokyny, co má udělat. Ricardo má se *Srdcem minulosti* cestovat šest tisíc let zpět, najít Zaidona a Pána hlubin vzít s sebou do přítomnosti...

„Tentokrát to musí vyjít,“ zašeptal Ricardo.

„Co jsi to říkal?“ zeptal se volající. „Proč tak šeptáš?“

Ricardo si ho nevšímal. „Dostaneš své peníze,“ řekl. „Setkáme se v Římě, u vchodu do Kolosea. Pozítří, v šest hodin večer.“

„Mám poznačeno. A deset tisíc euro v hotovosti.“

„Deset tisíc?“ Ricardo pozdvihl obočí. „Byli jsme domluveni na pěti tisících.“

„Nezapomeň, že dostaneš také náhrdelník. A měl jsem další výdaje. Musel jsem Speedymu zaplatit za jeho špionáž...“

„Ale...“

„Deset tisíc a ani o cent méně. Nebo si tu hrací skříňku nechám.“

Ricardo polkl. „Ok.“

„Tak pozítří.“

Ve vedení to zapraskalo. Volající zavěsil.

Zdi Kolosea vrhaly dlouhé stíny. Ricardo čekal v načervenalém večerním slunci a vychutnával si poslední letní paprsky. Začala mu být zima. Stále znovu se díval na své hodinky. Připadalo mu, že se ručičky snad vůbec nehýbou. Ještě deset minut ho dělilo od domluvené schůzky. Co když ho ten druhý podvede?

Ricardo si z čela setřel studený pot. Vsadil do hry vše. Vsunul ruku do vnitřní kapsy saka a ucítil papír. Byla to obálka s penězi. Jen s obtížemi se mu podařilo sehnat deset tisíc euro.

Zaidon mu sice zanechal jistou částku, ale požadavky toho druhého byly nakonec tak neuvěřitelně vysoké, že Ricardo musel zcela vyplenit svůj spořicí účet. Poté si dokonce vzal půjčku.

Cesta do Říma, hotel a zpáteční let na Sardinii, to vše stálo velké množství peněz. Poté bude Ricardo zcela na mizině. Mise se prostě musí podařit. Zaidon slíbil, že se královsky odmění. Ricardo se držel této naděje.

Ještě pět minut. Opřel se o zeď, aby nechal projít skupinku radostně klábosících turistů. Díval se za nimi a záviděl jim jejich bezstarostnost. Někdy si přál, být takový jako oni: ve dne chodit do práce a dvakrát do roka se těšit na příjemnou dovolenou. Místo toho se lopotil ve službách mrtvého magického vládce, který velel síti špiónů a zanechal jim přesné instrukce, co mají vykonat po jeho skonu.

Turisté zmizeli. Ricardo se znovu podíval na hodinky. Minuta po šesté večer. Jeho nervozita už byla neúnosná. Na sklíčko ciferníku dopadla kapka potu.

Z druhé strany se blížily kroky. Ricardo pozdvihl oči. Po cestě přicházel nějaký muž. Byl o něco větší než on, měl na sobě tmavé džíny, bílé botasky a černou mikinu s kapucí. Vlasy měl střižené na ježka a obličej mu z velké části zakrývaly sluneční brýle. Metr před Ricardem se zastavil a bez jediného slova a plný očekávání se na něj podíval.

„Heslo?“ zeptal se Ricardo. Jeho hlas zněl ochraptěle, hrdlo měl najednou stáhlé, jako by mu někdo zmáčknuł krk.

„*Nechť žije Zaidon!*“ řekl cizinec.

Ricardo si zhluboka oddechl. Jeho tlukot srdce byl tak hlasitý, až se obával, aby ho ten druhý neslyšel.

„Máš peníze?“ zeptal se cizinec.

„Máš zboží?“ opáčil Ricardo.

Papírová obálka a ošuntělý černý batoh si vyměnily majitele. Zatímco cizinec přepočítával bankovky, otvíral Ricardo třesoucími se prsty zavazadlo. Na jeho dně, mezi drobky chipsů, se blýskalo cosi zlatého. Hrací skřínka! Jakmile se muž dotkl kovu, dostal ránu, jakoby do něj udeřil blesk. Magie! Bylo to, jako by ve stejném okamžiku pocítil Zaidonovu přítomnost.

Pane hlubin, přijdu a zachráním vás!

Cítil se slavnostně. Ležela na něm velká zodpovědnost. Teď záleželo pouze na něm, zda Zaidon dostane šanci žít nový život.

Ricardo se usmál. Za to mu bude Zaidon navěky vděčný. Učiní z něj svého zástupce.

Ricardo, princ hlubin.

To vůbec neznělo špatně.

„V pořádku,“ řekl cizinec a strčil si obálku s penězi do kapsy mikiny. Na okamžik nadzdvihl své sluneční brýle a Ricardo se podíval do dvou chladných, ledově modrých očí.

„Až budeš zase něco potřebovat, znáš mé číslo,“ řekl muž.

Ricardo přikývl. Kdyby záleželo na něm, žádné příště by již nebylo.

Cizinec si opět nasadil brýle. „Dobrá... třeba se ještě uvidíme.“

Poté zmizel ve stínu.

Písek ho lechtal do chodidel. Byl to nezvyklý pocit. Příliš dlouho nosil boty a ponožky. Nyní stál u moře, na sobě pouze plavky, zatímco mu vítr čechral vlasy. Voda vypadala studeně. Zdálo se, jako by na vlnách tančily milióny třpytících se diamantů. Ricardo přimhouřil oči.

Nedokázal se smířit s tím, že by měl vypít tuto šedavou břečku, která ho má proměnit v delfína. Přesnou recepturu dostal od Zaidona, ale už z pouhého pachu tekutiny se mu udělalo tak špatně, že se málem pozvracel. Už jednou tento magický lektvar pozřel. Po druhé se jeho tělo jednoduše zdráhalo. Ricardo si nedokázal ani usrknout tekutiny, ve které plavaly tak děsivé přísady jako žraločí ploutve a kostní moučka z vorvaně.

Nejhorší však byl zázvor. Ricardo ho nesnášel. Vždy z něj dostal hrozné svědění kůže. Ne, tento patok podobné pít nebude – leda, že by mu někdo hrozil pistolí. Otázka však zněla, jak se teď promění v delfína. Dříve stačila myšlenka na proměnu. Nicméně od Zaidonovy smrti bylo všechno jiné. Tuláci moře ztratili schopnost měnit svůj vzhled vlastní silou.

K proměně teď potřebovali různé pomocné prostředky – vzácné a získávané v největší tajnosti. A recept, který Ricardo dostal od Zaidona, byl kromě toho ještě odporný.

Musí existovat jiné možnosti, pomyslel si, zatímco stál na pláži a díval se, jak k němu připlouvají mírné vlny. V ruce držel hrací skříňku. Oba skákající delfíni, kteří zdobili víko, se třpytili a blýskali, jako by žili svým vlastním životem. Údajně pocházela tato skříňka z Atlantidy, která zanikla před šesti tisíci lety. Ricardo nevěděl, zda to je pravda, nebo jen nějaká báchorka. Ale možná ta skříňka ukrývala magii, která byla dostatečně silná na to, aby ho proměnila v delfína. Váhavě otevřel víko. Okamžitě se ozvala ona tichá melodie, která mu už učarovala předchozí večer v hotelovém pokoji. Když zavřel oči a naslouchal jí, viděl před sebou obrazy. Palác se zlatými věžemi, překrásné zahrady a tyrkysovou vodu, ve které se proháněli delfíni...

Ricardo byl pevně přesvědčen, že cítí na své kůži vítr. Melodie byla nádherná a v jeho srdci rozezvučela

strunu, kterou jinak stěží znal: žal a velkou touhu po ráji, ve kterém by všichni žili šťastně.

Považoval se za normálního člověka, který vždy stojí nohama na zemi. Sny ho nezajímaly. Pokud dostal nějaký úkol, pokusil se jej bez váhání splnit, aniž by přemýšlel o tom, zda tím nezpůsobí někomu bezpráví nebo škodu.

Ricardo již zradil více lidí a přinutil je, aby vstoupili do služeb Zaidona, i když věděl, že většina z nich navždy zmizí a nikdy se nevrátí. Jeho činy násilně rozdělovaly rodiny, otcové zmizeli a matky nechaly své děti samotné. Ricardo líčil v moři pastí a vyslovoval do telefonu hrozby, aby tlak na dotyčné lidi ještě zesílil. Věděl, jak funguje psychoteror a bez skrupulí ho používal. Jakoukoli stopu špatného svědomí dokázal až do této doby úspěšně potlačit.

Včera večer však plakal a přál si vrátit se do svého dětství, kdy byl jeho život ještě plný naděje. Toužil po tom, aby mohl vzít zpět všechny své zlé skutky. Doufal, že mu lidé, kterým ublížil, odpustí.

Naštěstí v hotelovém pokoji nebyl nikdo, kdo by viděl, jak mu slzy kanou po tvářích a svou hlavu ukrývá v polštáři. Kéž by vše dokázal vrátit zpět! Kéž by svůj život žil jinak! Kéž by nikdy nepoznal Zaidona, nebo alespoň nevstoupil do jeho služeb!

Toto všechno způsobila líbezná melodie hrací skříňky. Udělala z něj plačící hromádku neštěstí. Teprve pozdě k večeru se opět vzchopil a hrozně se za

svoje zbabělé chování styděl. Pak vyprázdnil minibar a opil se. Následující ráno se vzbudil s obrovskou bolestí hlavy a při snídani nepozřel jediné sousto.

Nyní jeho bolesti hlavy téměř pominuly. Soustředil se na hrací skříňku a pokoušel se zabránit tomu, aby se jemná melodie znovu dotkla jeho srdce. Hrubými prsty přešel po spodním okraji víka, kde byla malinkým písmem vyryta ona básnička. Pak sáhl po náhrdelníku, který ležel uvnitř. Jeho přívěšek byl opravdu zvláštní. Takový materiál Ricardo ještě nikdy neviděl. Nicméně nepatřil mezi experty na minerály. Když si přívěšek vzal do dlaně, zdálo se mu, jako by kámen tiše pulzoval.

Muž se nervózně usmál. Pak si z nějakého popudu pověsil náhrdelník na krk. Najednou si byl jistý, že tam patří. Zaklapl hrací skříňku a dlouhými kroky se vydal do moře, které mu teď přišlo přátelštější než před chvílí.

K tomu, abych se mohl proměnit, nepotřebuji žádný nápoj, pomyslel si. Zvládnou to sám, silou svých myšlenek – stejně jako dříve. Vím to...

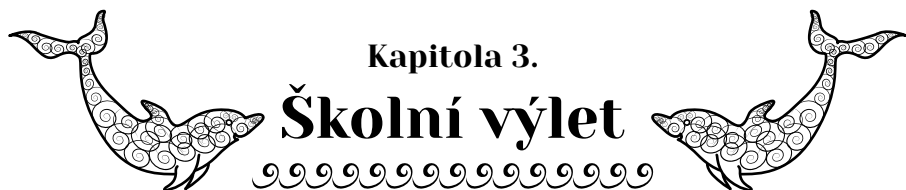
Vlny omývaly jeho kotníky. Voda byla chladná a normálně by se zastavil, otálel a zatnul zuby, než by se odvážil dál do moře. Tentokrát však postupoval bez zaváhání. Studená voda už mu sahala do pasu, k pupku, k hrudi. Chlad skoro necítil. Vypadalo to, že jeho kůže přestala vnímat teplotu vody.

Představil si, jak se proměňuje v delfína. Pak skočil po hlavě do vody, aniž by se pustil hrací skříňky.

Ještě během pohybu vnímal, jak se jeho tělo pro-
měňuje. Prodloužil se, z jeho obličeje vyrostl čumák,
jeho zrak a sluch se zostrily. Pak ucítil, jak mu hrací
skříňka vyklouzla a padala na dno moře. Když ji chtěl
zachytit rukama, všiml si, že se z nich staly ploutve.

Ricardo se proměnil v delfína.

Kapitola 3.

Školní výlet

Sheila seděla sklesle na své posteli a přemýšlela, co si má s sebou sbalit. Upřímně řečeno, neměla sebemenší chuť účastnit se školního výletu na Amrum. Téměř týden má její třída spolu s jedním učitelem a učitelkou strávit na tomto ostrově. Kromě vyučování se také budou hodně pohybovat v přírodě, podniknou pěší putování po pobřežních mělčinách, mají v plánu pozorovat ptáky...

Sheila si povzdechla. Dříve by po takovém rozptýlení jistě prahla. Ale v poslední době jí bylo všechno jedno. Od té doby, co zmizela hrací skříňka s amuletem, se nedokázala pro nic nadchnout. Musela stále myslet na to, o co přišla – a to bolelo stejně silně, jako v den, kdy se to stalo.

Sabrina už s ní pomalu ztrácela trpělivost. „Tak už se přece vzchop,“ domlouvala jí. „Sedíš tu jako hromádka neštěstí. Člověk by si myslel, že někdo zemřel! Nemáš přece žádný důvod se takto trápit. Jsi zdravá a nic ti nechybí. Jen se už nemůžeš proměňovat v delfína. No a co? To nemohou ani druzí lidé, a jsou přesto šťastní!“

Tato slova samozřejmě nebyla pro Sheilu žádnou útěchou, naopak. Do očí jí znovu stoupily slzy, protože její matka jednoduše nemohla pochopit, jak se cítí.

„Už jsi hotová s balením?“ Sabrina vstoupila do dceřina pokoje, aniž by předtím zaklepala. Její pohled padl na oblečení, které leželo na posteli a na otevřený, ale ještě stále prázdný kufr, který stál na zemi. „Sheilo! Ty jsi ještě ani nezačala! Za hodinu tě máme vést na autobus!“

„Nejradši bych vůbec nejela a zůstala doma,“ odpověděla dívka tichým hlasem, zatímco měla pohled upřený na své nohy. „Nemohla bys mě omluvit pro nemoc?“

„To vůbec nepřichází v úvahu,“ řekla hned matka. „Jak si to představuješ? Kromě toho už jsem peníze za výlet převedla. Určitě by nám celou částku nevrátili. A ty přece víš, že si nemůžeme dovolit vyhazovat peníze oknem při tak napjatém rozpočtu, jaký máme. Jsem šťastná, že jsem ti vůbec tento výlet mohla umožnit – a jsem si jistá, že ti pomůže v tom, abys přišla na jiné myšlenky.“

„Ano, ano, ano.“ Sheila zabořila obličej do dlaní a cítila se jako ten nejnešťastnější člověk na světě. Školní ubytovna nabízela čtyřlůžkové a šestilůžkové pokoje. Nebude mít tedy žádnou možnost se někde zašít. Být dnem i nocí spolu s ostatními dívkami... nic horšího si v tomto okamžiku nedokázala představit. Hrozné bylo, že se nemohla nikomu svěřit s tím, co ji trápí. Sabrina s Gavinem byli jediní, kdo o Sheilině tajemství věděli. Ve třídě neměl nikdo tušení, že je jejich spolužačka tulačka moře a už zažila mnohá fantastická dobrodružství.

Sabrina se posadila vedle Sheily a položila jí ruku kolem ramen.

„Je to jen na týden,“ řekla. „Na Amrumu je moc krásně. Máš přece ráda moře. Teď v dubnu je voda na koupání jistě ještě příliš studená. Ale budeš se moci procházet po pláži... Vítr určitě odvane tvé starosti pryč.“

„Ale já se už nemůžu proměnit v delfína,“ zahuhňala do dlaní Sheila.

„No... To by byl asi pro tvou třídu trochu šok, kdyby tě při tom viděli,“ mínila Sabrina.

Sheila se musela bezděky uchechnout, když si tuto situaci představila. A i když jí to její starosti zcela nezabavilo, trochu se jí ulevilo. Sabrina ji pohladila po zádech.

„Pojď, sbalíme ti věci. Jestli chceš, pomůžu ti. Vezmeš si s sebou tenhle top?“ Zvedla do výšky zelené pruhované tričko.

Sheila si utřela oči a přikývla. Možná měla její matka přece pravdu a cesta na Amrum jí skutečně pomůže zapomenout na její smutek. Sheila se snažila vytěsnit myšlenku na Maria a plně se soustředit na to, jaké věci si s sebou chce vzít. O půl hodiny později byl kufr naplněný k prasknutí a dívka ho táhla do chodby. Pak ještě do batohu přibalila pár věcí, které bude potřebovat cestou. Byly mezi nimi i dvě tlusté knihy a láhev vody.

O něco později už spolu s Gavinem a se Sabrinou opouštěla byt a zamířila ke stanici metra Lutterothstraße.

Odtamtud jeli několik stanic až k Sheilině škole. Autobus, který měl třídu vézt na Amrum, stál už na parkovišti a byl obklopen maminkami a tatínky, kteří se loučili se svými dětmi a dávali jim poslední rady na cestu.

Sheila si všimla, že Gavino přitahuje zvědavé pohledy. V její třídě se šuškal, že si paní Hermesová z letní dovolené přivezla do Hamburku mladého milence. Gavino vypadal mnohem mladší než Sabrina, spíše jako Sheilin bratr. Za čtrnáct let, které strávil jako zkamenělý delfín na dně moře, vůbec nezestárl. Sheila neměla sebemenší chuť vysvětlovat spolužákům, jak se věci skutečně mají a že je Gavino její biologický otec. Stačilo, když věděli, že teď bydlí se Sheilou a její matkou a že je Sabrininým druhem.

Sheila podala svůj kufr řidiči, který jej vtlačil do úložného prostoru autobusu. Pak objala své rodiče, nastoupila a snažila se najít si nějaké místo. Přitom si opět uvědomila, že je ve své třídě poněkud stranou. Nikdo jí nenabídl, aby si vedle něj sedla. Nakonec si vybrala prázdné dvousedadlo. Taky dobře! Alespoň bude mít místo na batoh.

Kristýna, která seděla vedle Laury, se na Sheilu otočila a usmála se na ni. „Přítel tvé maminky vypadá opravdu dobře!“

Sheila se krátce usmála, a pak se podívala z okna, aby rodičům zamávala.

O čtvrt hodinu později seděli již všichni chlapci a děvčata v autobusu a také paní Kolbová, třídní

učitelka, a pan Sumpf, učitel biologie, zaujali svá místa. Sedadlo vedle Sheily bylo stále ještě prázdné.

Řidič nastartoval motor, autobus se trochu roztrásl a žáci rozrušeně brebentili jeden přes druhého, protože konečně vyrazí na cestu. Autobus vyjel z parkoviště.

Sheila naposledy zamávala, pak si opřela hlavu o sedadlo a zavřela oči. Snažila se soustředit na své pocity. Těší se na výlet?

Moc ne, pomyslela si. Pak zamrkala očima a představila si, jaké by to bylo, kdyby teď vedle ní seděl Mario. Pokoušela se vybavit si v paměti jeho obličej, blondáté vlasy a oči, ale nepodařilo se jí vzpomenout si na přesné rysy. Jen nezřetelně před sebou viděla jeho štíhlou postavu jak běží po pláži, vstupuje do vody a tam se proměňuje v delfína...

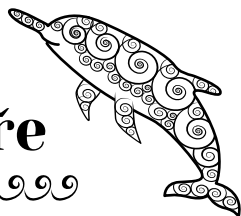
Náhle se jí sevřel žaludek. Už nikdy. Už nikdy se nebude moci proměnit v delfína, už nikdy si spolu nezaplavou... Slzy ji pálily v očích a hrdlo se jí stáhlo. Ne, nechtěla plakat. Ne tady v autobuse přede všemi. S námahou se ovládla, pak se podívala z okna, aby se trochu rozptýlila.

Brzy nechali Hamburk za sebou a uháněli Šlesvicko-Holštýnskem. Sheila uvnitř cítila velkou lhostejnost. Teď by si přece jenom přála, aby bývala zůstala doma. Nadšení spolužáků, jejich hlasité a radostné ševelení jí lezlo na nervy. Vytáhla z batohu knihu a pokoušela se číst, ale nedokázala se soustředit. Nakonec zavřela oči a usnula.

Kapitola 4.

Noční moře

Ricardo se potopil a delfíním čumákem zvedl hrací skříňku ze dna. V žádném případě ji nesmí ztratit. Jen v této nádobě bude moci přenést *Srdce minulosti*. Bez ní by byl celý plán odsouzen k zániku.

Se skříňkou pevně zaklíněnou v čelistech plaval dál na moře. Musel se pokusit najít vstup do Talany. To bylo obtížné. Jen matně si dokázal vybavit, kde se brána posledně objevila. Na každý pád byly jeho orientační schopnosti dosti bídny...

Ricardovi přišlo, že pod hladinou vypadá vše velmi podobně. Nebyly tam žádné silnice, značení ani výrazné budovy. Pouze voda. Mnoho vody. Jak se tu může někdo vyznat? Soustředěně plaval v kruhu a pokoušel si vzpomínout, kterou cestou se dal poprvé. Když se opravdu soustředil, existovaly možnosti, jak se pod vodou orientovat, ale Ricardovi se to zdálo velmi těžké. Necítil se jako delfín obzvlášť dobře a nenáviděl, když musel používat svůj sonar, se kterým dokázal „slyšet“ různé předměty. Měl pocit, že mu praskne hlava, když se mu náhle v mozku vynořily „slyšené“ obrazy.

Tam například... Na dně moře ležely zbytky starého rybářského člunu, zcela porostlé mušlemi a svijonožci. Výrazný orientační bod. Ricardo se držel vlevo a vplul do hejna sardinek, které se před ním dalo na útěk.